

La història del nen que va caure en una piscina durant la beatificació

Els dies previs a la beatificació de Mons. Àlvar del Portillo s'explicava entre els pelegrins la història de Francisco Vila Curta, un nen peruà de poc més d'un any que acabava d'arribar a Madrid i es debatia entre la vida i la mort, després de caure accidentalment dins una piscina.

09/05/2016

Amelia Morillo-Velarde i Roxana Salazar, Chana, s'havien conegut casualment a Mèxic, on ambdues es trobaven desplaçades per la feina dels seus marits, i van començar a coincidir al parc amb els nens petits. Es van fer molt amigues i, amb el temps, cadascuna va tornar al seu lloc d'origen, Madrid i Lima respectivament.

Quan el 2014 es va fer pública la data de la beatificació d'Àlvar del Portillo, el 27 de setembre, la família Salazar va decidir creuar l'oceà per acudir en peregrinació als actes que tindrien lloc tant a Madrid com a Roma. Una bogeria, si es té en compte que els Salazar viatjarien amb els seus vuit fills, tots ells menors d'edat. No obstant això, l'afecte cap al futur beat va poder més i van començar els preparatius.

Chana va avisar la seva amiga de l'imminent viatge. «Jo tinc tres fills -

explica Amelia-; per això quan Chana em va dir que venia a Madrid amb els vuit vaig pensar:" On es posarà amb tanta canalla! ". Així que vam decidir convidar-los a casa nostra. No sabíem com ens organitzaríem per allotjar tanta gent però alguna cosa en el meu interior em deia que havia de fer-ho i, efectivament, vam ser molt feliços».

Van arribar el 25 de setembre a les 6 del matí, després d'un viatge en avió, i, es van ficar al llit i van dormir fins al migdia. A mitja tarda, les dues mares es trobaven a l'habitació de l'Amelia triant la roba que Chana es posaria per a la missa que havia de tenir lloc a Roma després de la beatificació, perquè la seva família s'encarregaria de portar les ofrenes. Després van baixar a la primera planta i Chana es va neguitejar en no veure el petit Francisco. El seu marit i ella van començar a buscar-lo preocupats.

Amelia va mirar directament cap a la piscina, perquè va pensar que podia haver caigut. Des del lloc on es trobava, va albirar una ombra sota un flotador gran i negre en forma de roda. Així ho explica: «Vaig començar a dir-me a mi mateixa: "No, si us plau, no si us plau", mentre corria cap allà. El nen es trobava a la cantonada de la piscina, al costat del xiprer, surant amb el cap avall i quiet. El vaig agafar per la cama dreta i el vaig treure rajant. El nen no presentava signes externs de vida. Estava inconscient, lívid, i no responia a cap estímul».

«El seu pare va començar a cridar en veure'l. Em va treure de les mans el nen i el va agitar amb força. Era com un ninot inert. De seguida van venir els germans i la mare i tots ploraven. El pare i jo vam pensar que el nen era mort, però la seva mare va mantenir l'esperança i es va agenollar al costat del cos del nen, el

va voltejar i el nen va llençar aigua. Alhora, Chana va demanar a tots els seus fills que preguessin a monsenyor Àlvar. Recordo que Mari Paz, de set anys, es va acostar plorant a la seva mare i li va dir: "Jo el vaig veure, volia la seva joguina, jo el vaig veure...". El nen s'havia acostat a la piscina atret per un aneguet que surava a l'aigua».

L'arribada de Rafael

Mentre resaven un parenostre en veu alta, va aparèixer un senyor desconegut que va començar a auxiliar el nadó. Es trobava acomplint unes tasques de manteniment dues cases més enllà i, en sentir els crits, va deixar les eines, va sortir corrents i va trucar a la porta, on li va obrir una de les filles d'Amelia.

«Em vaig quedar molt sorpresa - continua Amelia- perquè no el vaig escoltar, ni el vaig veure arribar. Va

ser com una aparició i vaig pensar que era un àngel... un enviat de Déu. Després vaig saber que es diu Rafael, viu a Barajas, però és del Perú i afortunadament havia exercit com a bomber voluntari al seu país. També em va dir que pertanyia a la Germanor del Senyor dels Miracles, molt venerat a Lima. Rafael va insuflar aire al nen, però no li va pressionar el pit perquè podia ser perillós, en ser petit. Va demanar una manta i li vaig portar. El nen va començar a tenir millor cara. També ens va donar suport psicològic en aquests moments tan difícils i, gràcies a ell, em vaig tranquil·litzar».

Al cap de quinze minuts va arribar la policia, que va trobar el nen molt malament, en aturada cardiorespiratòria. Van pensar que no es recuperaria, com van deixar constància en la notificació en tornar a comissaria i van ratificar dies després a l'Amelia. Cinc minuts

després, ho feia el servei d'assistència mèdica Samur, que va trigar un quart d'hora en reanimar el nen, fins que va començar a plorar. Després d'una hora d'estabilització, li van posar un respirador artificial i el van traslladar a l'UCI [Unitat de Cures Intensives] Pediàtrica de l'Hospital La Paz de Madrid.

«Durant tot aquest temps la meva amiga va estar de genolls resant l'oració de l'estampa d'Àlvar del Portillo, recorda Amelia. En el moment en què em vaig tranquil·litzar i vaig deixar de plorar, em vaig agenollar al costat d'ella i em va posar un rosari a les mans. Després vaig acompanyar els pares a l'hospital amb el nen. Els altres germans es van quedar amb el meu marit, a qui jo havia cridat perquè vingués urgentment a casa des de la feina».

A l'UCI

Chana va seguir resant l'estampa davant de la porta de l'UCI i allí va romandre durant hores mentre el pare atenia els metges i infermeres, i gestionava les visites que començaven a arribar. La doctora va sortir per preguntar com havien trobat el nadó, si movent-se o surant amb el cap avall. Li van dir que el segon i va mirar cap a terra amb expressió preocupada.

«Vam veure passar el nadó en una llitera. Anaven a fer-li una tomografia i presentava molt bon color. Estava rosadet a causa de la febre -explica Amelia-. A mitjanit me'n vaig anar cap a casa amb el cosí de Chana i els meus amics es van quedar resant tota la nit a la porta de l'UCI. Vaig prometre fer el camí de Santiago si el nen es recuperava».

L'endemà, al matí, Chana i Eduardo van tornar a casa d'Amelia per veure els nens. «Chana em va explicar que

havia sentit al nen a dir "mama" i que evolucionava favorablement. I va afegir: "El poder de l'oració"». Francisco estava fora de perill, però encara no es podia determinar si hi hauria seqüeles.

Beatificació d'Álvar del Portillo

Amelia li va proposar a Chana anar a la beatificació d'Álvar del Portillo per donar gràcies i així ho van fer.

«Estàvem molt esperançats i tranquils -explica Amelia- i, en combregar, vaig agrair amb tota l'ànima al Senyor el miracle. Molta gent la saludava i li deia que estaven resant per Francisco».

El dia 27, el nadó romania a l'UCI amb molt bon pronòstic. A la tarda va aparèixer, a casa d'Amelia, Rafael, el senyor que havia auxiliat al nadó, que sortia de la casa on treballava, i van poder saludar-lo. Aquí es van assabentar de la seva procedència i de tots els detalls que van fer

providencial la seva aparició en aquell moment.

A última hora, van rebre una trucada de l'hospital per comunicar que el nen havia sortit de perill i que podien anar a veure'l. Estava molt inquiet, fins i tot no aguantava els tubs i l'anaven a traslladar a planta. Els pares van córrer per estar amb ell. Els mateixos metges estaven sorpresos que hagués sobreviscut.

L'alta de Francisco

«El dilluns 29 de setembre era el dia de sant Rafael -continua Amelia-. Se'm va ocórrer felicitar el Rafael per Whatsapp, així que Chana i jo vam buscar una imatge a Google per enviar. Vaig pensar: "Avui, sant Rafael, li donen l'alta a Francisco!", I li ho vaig dir a la meva amiga. En entrar a Internet vam adonar-nos que l'arcàngel és el patró dels pelegrins i que el seu nom significa en hebreu "Déu sana" o "medicina de

Déu". Aquest mateix dia, Francisco va rebre l'alta en ple estat de salut i sense seqüeles de cap mena».

A les 5.15 van portar a Francisco de tornada a casa i tots van sortir a rebre'l. Després van anar a veure a Rafael i li van portar el nen. Allà van conèixer la seva família i es va produir una trobada entranyable entre Chana, Rafael i Francisco.

A Roma

La família Vila Curta va viatjar a Roma el dia 29 de setembre, com havien previst. El petit Francisco va patir un episodi de febre i van anar a una clínica en la qual li van fer proves. Van demanar intensament al beat que remetés la febre i es va recuperar de seguida. Van ser uns dies molt emocionants. Allà van poder estar al costat de les restes del beat Àlvar, van conèixer el nen xilè del miracle que va obrir la porta a la

beatificació i moltes persones s'hi van atansar a saludar-los amb afecte.

El dia 10 d'octubre tornaven a Madrid, per marxar definitivament a Lima el dia 11. En tornar de l'aeroport, es van trobar de nou amb Rafael i tota la família d'Amelia. D'alguna manera, tots ells formen part d'un esdeveniment molt especial que els mantindrà units la resta de les seves vides.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/la-
historia-del-nen-que-va-caure-en-una-
piscina-durant-la-beatificacio/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/la-historia-del-nen-que-va-caure-en-una-piscina-durant-la-beatificacio/)
(08/08/2025)